

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.298 van 7 januari 2003
in de zaak A. 99.849/XIV-1546**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat G. MULLENS,
 kantoor houdende te 3740 BILZEN,
 Sint-Lambertuslaan 26

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Tjechische nationaliteit, op 26 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 2 oktober 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 9 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 30 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Geert Mullens.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene, van Tsjechische nationaliteit, problemen zou gekend hebben omwille van zijn Roma-origine. In de zomer van 1999 zouden zijn problemen begonnen zijn. Betrokkene zou toen nog bij zijn ouders gewoond hebben. Er zouden slogans op de muren van het gebouw geschreven zijn door skinheads. In december 1999 zouden er 's nachts brandbommen in het huis zijn gegooid van betrokkenes ouders. Betrokkene zou door het raam skinheads hebben gezien. Het huis zou beginnen branden zijn. Betrokkene en zijn familie (vrouw en kinderen) zouden vervolgens gevlucht zijn naar zijn vriend J. B. in Praag waar hij zou gebleven zijn tot eind december 1999. Begin januari 2000 zou hij enkele dagen bij zijn tante (zus van zijn moeder) gaan wonen zijn. Zijn tante zou niet weten waar zijn moeder was. Hij zou dan nadien gaan wonen zijn bij zijn schoonfamilie waar hij tot februari 2000 verbleef. In februari 2000 zou betrokkene gaan wonen zijn in de wijk Padoli. Tot aan de zomer 2000 zou hij er geen problemen gekend hebben. Op 15/16 juli 2000 zouden vier à vijf skins langs het raam zijn binnengedrongen. Betrokkene zou geslagen zijn met een baseballstick en kettingen. Zijn vrouw zou ook geslagen zijn. De skins zouden ermee bedreigd hebben hun te vermoorden indien ze het appartement niet zouden verlaten. Betrokkene zou naar de dokter zijn gegaan (Igor Karen) en die zou hem een medisch attest hebben gegeven (betrokkene legt een fax neer). Betrokkene zou dan een klacht hebben neergelegd bij de politie. De politie zou de klacht genoteerd hebben. Nog in juli 2000 zou betrokkene en zijn vrouw zijn aangevallen door skinheads voor de winkel. Dit deed zich elke dag voor en zou geduurd hebben tot aan zijn vertrek. Betrokkene zou hiertegen tweemaal een klacht neergelegd hebben bij de politie. Rond 3 augustus 2000 zouden de skins ermee bedreigd hebben zijn vrouw te ontvoeren. Op 10 augustus 2000 zou zij niet naar huis zijn gekomen. De dag nadien zou hij aangifte van de verdwijning hebben gedaan bij de politie. Drie dagen later zou er een onderzoek gestart zijn. Op 16 augustus 2000 zou betrokkene die samen met zijn kinderen was, door skins zijn bedreigd. Ze zouden hem gezegd hebben dat hij het appartement dat hij bewoonde moest verlaten. Betrokkene zou gevraagd hebben of ze niets afwisten van zijn vrouw. Ze zouden van niets geweten hebben. Betrokkene zou zich laten uitschrijven hebben op zijn adres en zou dan met de kinderen naar zijn tante zijn gegaan in Praag. Op 16 augustus 2000 zou betrokkene nog telefonisch contact hebben gehad met de politie in verband met de verdwijning van zijn vrouw. Na een week verblijf bij zijn tante zou betrokkene naar zijn broer zijn getrokken waar hij meer dan een maand zou gebleven zijn. Betrokkene zou er geen problemen hebben gekend. Eind september 2000 zou hij nog eens naar de politie hebben gebeld maar ze hadden geen verdere informatie met betrekking tot zijn vrouw. Betrokkene bevestigt dat er wel degelijk een onderzoek bezig was. Via zijn tante vernam betrokkene dat zijn ouders in België waren. Op 1 oktober 2000 verliet betrokkene samen met zijn twee minderjarige kinderen zijn land,

richting België, waar hij de dag nadien toekwam en er op 3 oktober 2000 asiel vroeg. Betrokkene is niet in het bezit van een identiteitsdocument.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (DVZ, vragenlijst CGVS, CGVS) die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vanaf juni 2000 door de skins tweemaal aangevallen en geslagen werd en dat hij na de aangifte van verdwijning van zijn vrouw in augustus 2000 geen nieuws meer had gekregen van de politie. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene vanaf juli 2000 elke dag door de skins te zijn aangevallen tot aan zijn vertrek (CGVS p. 5) en hij na de aangifte van de verdwijning van zijn vrouw nog tweemaal telefonisch contact had met de politie (op 16 augustus 2000 en 31 september 2000) en er wel degelijk een onderzoek bezig was (CGVS p. 6 en 7). Ook tijdens het interview op het Commissariaat-generaal legt betrokkene weinig coherente verklaringen af, aangezien hij eerst beweert tot zijn vertrek dagelijks te zijn aangevallen en later beweert de laatste maanden geen problemen te hebben gekend.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat melding te maken van een aantal belangrijke feiten. Zo maakte hij geen melding op de Dienst Vreemdelingenzaken van de feiten van 15/16 juli 2000 waarbij skins de woning binnendrongen en betrokkenen en zijn vrouw werden geslagen; noch maakt hij melding van het feit dat één week voor de verdwijning van zijn vrouw, de skins ermee hadden bedreigd zijn vrouw te zullen ontvoeren; noch van het laatste feit dd. 16 augustus 2000 nl. Dat hij bedreigd werd door de skins, hij zijn appartement moest verlaten en hij hen vroeg of zij iets wisten over zijn vrouw. Gelet op het belang van deze feiten is het onwaarschijnlijk dat betrokkene hiervan vergat melding te maken op de Dienst Vreemdelingenzaken. De geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de ingeroepen feiten voor vervolging worden hierdoor bijkomend ondermijnd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de periode (juli 1999) vermeld in het medisch attest dat betrokkene heeft neergelegd, niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Volgens betrokkene deden deze feiten naar aanleiding waarvan een medisch attest werd opgesteld zich voor in juli 2000.

Uit wat voorafgaat kan aan betrokkenes asielrelaas geen geloof meer gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 oktober 2000.

De Commissariaat-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de “schending van de regels van behoorlijk bestuur” opwerpt en dit als volgt toelicht:

“Schending van de regels van behoorlijk bestuur

De door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 09.01.2001 genomen beslissing is volledig gesteund op onjuiste motieven en is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen;

Ten onrecht meent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen risico zou hebben voor schending in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker en zijn gezin zijn daarentegen meermaals effectief bedreigd en geslagen door diverse groepen skinheads; dat skinheads zo met stenen naar de woning van verzoeker gooiden en met verf de muren bekladde met bedreigingen als ‘dood aan de Tsiganen’ en ‘de Tsiganen zullen tot de laatsten afgeslacht worden’ en verzoeker en zijn gezin diverse keren slagen en verwondingen hebben toegebracht;

De toestand in Tsjechië is ernstig opzichts Roma-zigeuners, waardoor verzoeker nog steeds terecht heeft te vrezen voor zijn leven.

De motivering van de alhier bestreden beslissing is niet-correct. Verzoeker heeft, gelet op voornoemde motieven en omstandigheden zeer zeker niet een bedrieglijke aanvraag gedaan en

heeft niet tegenstrijdige verklaringen afgelegd, maar heeft daarentegen wel degelijk nog te vrezen voor zijn leven en zijn integriteit, hetwelk meermaals in gevaar is gebracht, en hij heeft wel degelijk nog te vrezen voor schending van de Conventie van Genève.

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op basis van onjuiste motieven en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht gegevens met te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet leverde dat hij moet vrezen en risico loop van schending van de Conventie van Genève.”.

Overwegende dat de verzoekende partij met de verwijzing naar “onjuiste motieven en onvolledige gegevens” en naar “een overdreven summier onderzoek” de schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht inroept; dat zij de door haar ingeroepen feiten in het kort herhaalt en op algemene wijze poneert dat de toestand voor Roma-zigeuners in Tsjechië ernstig blijft; dat zij daarmee de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegt noch aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de “schending van de motiveringsplicht” opwerpt en dit als volgt toelicht:

“Schending van de motiveringsplicht

Tevens dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-Generaal haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek ingesteld te hebben. De bestreden beslissing dd. 09.01.2001 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat-Generaal tot het besluit dat het beroep van verzoeker ongegrond is omdat verzoeker niet op gegronde wijze dient te vrezen in de zin van de Conventie van Genève;

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke van een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 09.01.2001 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad van State verzoekt de bestreden beslissing dd. 09.01.2001 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te schorsen. Bovendien zijn de argumenten aangehaald door verzoeker in het formulier ‘asielaanvraag’ niet in het minst beantwoord, hetgeen trouwens een schending van de motiveringsplicht uitmaakt, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.”.

Overwegende dat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) betrekking heeft op de formele motiveringsplicht; dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat het daartoe niet is vereist dat in een administratieve beroepsprocedure op alle

argumenten van de beroepsindiener wordt geantwoord; dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund in casu duidelijk zijn weergegeven, te weten de opeenvolgende tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij, het nalaten door de verzoekende partij om bepaalde belangrijke feiten te vermelden voor de dienst vreemdelingenzaken en het feit dat het medisch attest van de verzoekende partij niet overeenstemt met haar verklaringen voor de commissaris-generaal; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze de commissaris-generaal zich aan machtsoverschrijding zou hebben schuldig gemaakt;

Overwegende dat, voor zover de verzoekende partij foutieve motieven en een lichtzinnig onderzoek aanhaalt, naar de bespreking van het eerste middel wordt verwezen; dat het tweede middel derhalve ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 7 januari tweeduizend en drie, door :

de HH.

C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,

K. VANHOUTTE,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

C. ADAMS.